

[Gert Petersen.]

klogt i at indtage den afvisende holdning, som vi også lige har hørt i forbindelse med det sidste spørgsmål

Sagen er nemlig den, at hvis der havde været tale om, som det kunne lyde i første omgang, en helt privat aktion fra sådan nogle brushoveder, så kunne man måske sige, at det var noget, der hørte hjemme i historiebøgerne. Men i hvert fald i pressen hævdes der andet og mere.

Jeg vil derfor spørge helt konkret, som jeg har antydet igennem begrundelsen for dette spørgsmål, om der gik referater af det aflyttede materiale til ansvarlige ministre. Og jeg vil spørge om, hvorvidt en af årsagerne til, at sigtelsen mod aflytningschefen blev frafaldet, var, at han måtte anses for at have været i god tro. Det kan ikke betyde andet, end at han må have regnet med, at han havde en eller anden officiel kapacitet eller halvofficiel kapacitet.

Disse spørgsmål kan besvares, uden at der nævnes navne, uden at personer bliver involveret, uden at den nationale sikkerhed bliver involveret. Men jeg indrømmer, at besvares de med ja, så vil det nok være nødvendigt at komme tilbage til sagen, for så må man sige, at hele denne sag har haft et helt anderledes omfang, end det så ud til i første omgang.

Må jeg så lige sige til allersidst, at disse forsikringer om fremtiden ikke hjælper så meget. I 1946 blev folketinget forsikret om, at der ikke fandt registrering sted af borgere, som udøvede lovlig politisk virksomhed, og i 1968 fik folketinget at vide, at nu var den registrering blevet ophævet, nu ville man holde op med det.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg kan igen, som jeg allerede har gjort flere gange her i tinget, bekræfte, at der altså blev foretaget aflytning af et daværende folketingsmedlems lejlighed. Jeg forstår på begrundelsen for spørgsmålet, at hr. Gert Petersen først og fremmest ønsker oplyst, hvorvidt den daværende regering eller medlemmer heraf var bekendt med, at aflytningerne foregik.

På grundlag af det materiale, der foreligger for mig angående sagen, kan jeg gentage, hvad jeg tidligere har sagt her i tinget,

at der i begyndelsen af 1960'erne blev iværksat en politimæssig undersøgelse i anledning af forlydender om de påståede aflytninger. Som jeg også tidligere har nævnt, resulterede undersøgelsen i, at der ikke blev rejst tiltale mod nogen.

Jeg er stadig skeptisk over for det hensigtsmæssige i fortsat at fordybe os i disse snart 20 år gamle begivenheder. Det afgørende må dog være at sikre, at ulovlige aflytninger ikke finder sted i fremtiden. Jeg vil derfor endnu engang i den forbindelse udtale, at jeg straks vil gribe ind, hvis der skulle opstå begrundede formodninger om, at noget sådant finder sted.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil give ministeren helt ret i, at fremtiden er vigtigere end fortiden, men interesse for fortiden skyldes først og fremmest, at man skal prøve på at lære af fortidens fejl og synder for at værges sig mod at gøre noget lignende i fremtiden, og derfor er det også nødvendigt at kende dem.

Jeg beklager, at jeg ikke har fået noget svar fra ministeren på mit spørgsmål om, hvorvidt medlemmer af regeringen var bekendt med materialet. Jeg tolker tavsheden som en bekræftelse. Hvis ministeren ikke selv kan finde ud af det, så ville jeg foreslå ham at tale med en højtstående dansk politiker.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg glæder mig over, at hr. Gert Petersen og jeg er enige om én meget væsentlig ting, at det er fremtiden, det drejer sig om. Jeg har ikke spor imod også at sige, at naturligvis bør der læres af fortidige fejl. Jeg er ikke spor i tvivl om, at det vil alle regeringer have lært af, det vil alt, hvad der hedder efterretningsvæsener, også have lært af, når en situation som den, der opstod i 1958, opstår.

Så kan hr. Gert Petersen for min skyld gerne udlægge min tavshed eller ikke-tavshed, lige så meget han vil, men når det drejer sig om sager af denne karakter, så er det altså nødvendigt med en vis form for tavshed. Så kunne jeg føje til, at hr. Gert Petersens spørgsmål kan besvares for mit vedkommende med: det ved jeg intet om.